

Arrest

nr. 249 791 van 24 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 27 februari 2019 en heeft er zich vluchteling verklaard op 8 maart 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 augustus 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 23 oktober 2019 en op 13 februari 2020 gehoord.

1.3. Op 25 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, P.(...) G.(...) S.(...) C.(...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in San Salvador op (...) 1968 en zou daar ook heel uw leven hebben gewoond. U verklaart dat uw zoon vanaf 2013 naar het militair college 'G.(...) T.(...) R.(...)' zou zijn gegaan. Daar zou hij in 2016 slagen hebben gekregen van een sergeant die er les gaf. U zou hiertegen klacht hebben neergelegd bij het Openbaar Ministerie. In een krantenartikel, dat u ook neerlegt, zou deze klacht, zonder uw toestemming, zijn weergegeven. Volgens u zouden de bendes sinds dat moment op de hoogte zijn geweest van het feit dat uw zoon naar de militaire school zou zijn gegaan.

De sergeant die u aanklaagde zou uit zijn functie ontheven zijn in de jaren 2016-2017-2018. In de jaren na 2016 zou u noch uw zoon of familie problemen hebben gekend omwille van dit feit.

Op een bepaalde dag, op 26 december 2018, toen u de verjaardag van uw dochter zou vieren, kwam u thuis met uw zoon en zag twee mannen aan de deur staan. U was reeds gewaarschuwd dat ze daar zouden staan door uw ex-schoonzus. U zou uw zoon naar binnen hebben gedaan en een twintigtal minuten met hen hebben gepraat. Een van hen zou een tatoeage met de letters MS hebben gehad. Ze zouden gezegd hebben dat uw zoon moest meegaan of dat ze hem anders sowieso zouden meenemen. Na hun vertrek zou uw zoon stevast op een andere plaats zou gaan slapen zijn.

De volgende dagen zouden deze bendeleden nog zijn langs geweest, maar na de jaarwisseling zouden ze niet meer aan uw deur zijn geweest. U vreesde echter voor het leven van uw zoon, daar 'bendeleden iemand niet meer gerust laten eens ze deze in het vizier hebben'.

Nadat u uw paspoort en dat van uw zoon had vernieuwd en alle voorbereidingen voor uw vlucht had genomen, verliet u uiteindelijk het land op 26 februari 2019. Via een tussenstop in de Verenigde Staten reisde u naar België, waar u op 8 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legde u volgende documenten neer : een paspoort, het paspoort van uw zoon, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, kaart van het college T.(...) R.(...), , document Openbaar Ministerie, rapport onderzoek mishandeling van uw zoon, foto's van de mishandeling van uw zoon, brief aan de militaire school, foto's van het militair college, rapporten van uw zoon van het militair college en een krantenartikel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u of uw zoon problemen had met criminele bendes. Bovendien rijzen er ook vragen over de aanleiding van uw problemen, namelijk uw klacht tegen een sergeant van de militaire school over de mishandeling van uw zoon, en de gevolgen die dat jaren later met zich zou hebben meegebracht doordat deze klacht in de openbaarheid zou zijn gekomen. U stelt dat u in mei 2016 klacht zou hebben ingediend tegen een sergeant van de militaire school die uw zoon zou hebben mishandeld. Na een vakantie in de Verenigde Staten zou u zijn teruggekomen met uw zoon uit vakantie en zou uw zoon minder fit zijn geweest. Hij zou om deze reden door sergeant M.(...) zijn mishandeld en u zou klacht hebben ingediend tegen hem (persoonlijk onderhoud CGVS 13/02/2020, p.5).

U legt weliswaar een aantal documenten neer over de klacht, alsook een krantenartikel hierover. Feit is, mocht deze gebeurtenis al hebben plaatsgevonden, dat de klacht door de overheid werd behandeld en dat de desbetreffende sergeant omwille van deze klacht werd ontslagen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).

Feit is dat uw zoon na deze klacht gewoon nog steeds naar het militair college bleef gaan tot het einde van het schooljaar 2018 en u zelf verklaarde dat u vanaf het moment van de klacht in mei 2016 tot het incident van 26 december 2018 geen enkel probleem meer kende in El Salvador (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.6). U verklaart immers zelf dat tot het incident in december 2018 'alles goed was en u geen problemen kende met bendeleden en uw zoon ook niet (persoonlijk onderhoud CGVS 24/10/2019, p.7 en persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.6).

Dat de bendeleden plots in december 2018 zouden zijn gealarmeerd door een artikel dat verscheen op 24 oktober 2016 is niet geloofwaardig. De identiteit van uw zoon wordt in dit artikel immers nergens vermeld (zie krantenartikel dossier en persoonlijk onderhoud CGVS 24.10.2019, p.7 en persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.5) en bovendien is er geen begin van bewijs dat mogelijke problemen in 2018 het gevolg zouden zijn van dit incident. Verder dient ook opgemerkt te worden dat u zelf aanhaalt dat u antwoordt op de vraag of de sergeant linken had met de mara's dat u dit niet weet, maar dat u wel weet dat hij drugs smokkelde in school (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.6)

Daarenboven dient er opgemerkt te worden dat het uiteindelijke aanleiding van uw vlucht, namelijk het bezoek van bendeleden op 26/12/2018 niet geloofwaardig is. Zo bent u erg onduidelijk over het tijdsverloop en de gebeurtenissen die dag. Zo stelt u in uw eerste persoonlijk onderhoud dat de cursus wapengebruik die uw zoon volgde eindigde om vier à vijf uur in de namiddag (persoonlijk onderhoud CGVS 23.10.2019, p.5). U stelt dat u gedaan had met werken om 16.00u en dat u zich moest haasten om hem op te halen. Later stelt u dan weer dat uw laatste werkdag op 23 december 2018 was (persoonlijk onderhoud CGVS 23.10.2019, p.5).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS situeert u het probleem rond de middag en zegt dat het nog 'geen twaalf uur 's middags was' (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.8). Hier stelt u dat u die dag vakantie had, uw zoon was gaan uitschrijven in zijn oude school en documenten gaan halen was om hem in te schrijven in de technische school van luchtvaart (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.8).

Ook stelt u dat uw zoon tussen december 2018 en februari 2019 op verschillende plaatsen verbleef, drie dagen bij uw zus, een dag bij uw schoonzus, een dag bij uw vriendin N.(...) en u zag hem in het weekend. U stelt dat hij 'van hier naar daar ging' (persoonlijk onderhoud CGVS 23.10.2019, p.7).

Tijdens uw bijkomend persoonlijk onderhoud stelde u dat u na 30 december 2018 bij uw vriendin N.(...) verbleef, samen met uw zoon (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020 ,p. 9).

Tenslotte is het toch opmerkelijk te noemen dat u na dit incident niet naar de politie bent geweest om klacht neer te leggen. Uw verklaring dat een klacht neerleggen nog slechter zou zijn voor u en uw zoon omwille van de vorige klacht naar aanleiding van de vermeende mishandelingen, is een blote bewering die niet is onderbouwd. U verklaart hierover dat de politie deel uitmaakt van de bendeleden. Het feit dat de politie u met uw aanklacht van de mishandeling wel heeft geholpen en het feit dat u geen enkele poging heeft ondernomen om dit eenmalig incident in december 2019 bij hen aan te kaarten, wijst er toch op dat u geen enkele poging zou hebben ondernomen om bescherming te vragen (persoonlijk onderhoud CGVS 23.10.2019, p.7 en persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.9).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alom tegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaart ook dat 'er bijna geen jongeren bij u in de buurt wonen en dat heel uw familie gekend is in de buurt. U zou ook gekend staan als een welgestelde familie die gekend is in de buurt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8). Hier zijn in het dossier echter geen redenen voor terug te vinden. De door u aangehaalde feiten en elementen, zo daar al geloof kan worden aan gehecht, volstaan niet op zich niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u aangehaalde documenten volstaan niet om uw dossier in positieve zin te wijzigen. Ze bevestigen alleen uw identiteit die door de asieldiensten niet in twijfel wordt getrokken. De scholing en de documenten over zijn problemen daar zijn geloofwaardig, maar zoals hierboven aangetoond is er geen verband tussen de problemen uit 2016 en uw vertrek uit El Salvador in 2019.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster betoogt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat de *Mara Salvatrucha* haar zoon probeerden te rekruteren en haar bedreigd hebben. Zij haalt artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en gaat vervolgens in op de toepassing van deze bepaling. Verzoekster vervolgt dat haar vrees gebaseerd is op politieke redenen in brede zin, doordat zij geweigerd heeft om op de eis van de bende om haar zoon te rekruteren in te gaan. Zij vervolgt dat bendes in vele delen van El Salvador de controle hebben en als effectieve overheden kunnen worden beschouwd en verwijst te dezen naar UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*.

Verzoekster vervolgt dat personen die weigeren om zichzelf of hun familie te laten rekruteren of weigeren afpersingsgeld te betalen door UNHCR beschouwd worden als zijnde in nood van de vluchtelingenstatus. Zij vervolgt dat jongeren ook een bijzonder doelwit vormen voor bendes indien ze weigeren om zich te laten rekruteren, waartoe zij citeert uit UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 en de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019. Verzoekster merkt hierbij bovendien op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot voor enkele maanden herhaaldelijk de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan Salvadoraanse onderdanen die problemen ondervonden met de criminele bendes die er actief zijn.

Verzoekster haalt verder aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Zij wijst erop dat de speciale rapporteur van de VN-Mensenrechtenraad voor de mensenrechten van intern ontheemden in april 2018 verklaarde *“dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflict situatie (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p6)”*. Zij stelt dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld staat, *“wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p7)”*. Zij wijst erop dat de *“verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, persen af, en verkrachten”* en verwijst vervolgens naar het *“World Report 2019, El Salvador”* van Human Rights Watch en het artikel *“Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy”* van National Geographic van maart 2019. Verzoekster wijst erop dat er zelfs sprake is van een exodus van de Salvadoraanse politie en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelf voor politieleiden. Zij verduidelijkt in dit verband dat vele politieleiden het land zelfs uitvluchten omwille van angst en er veiligheidsmaatregelen aan politieagenten worden opgelegd, zoals het niet mogen bezoeken van hun familie in verlofperiodes. Verzoekster benadrukt dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen de criminele bendes, zodat er geen sprake is van effectieve en niet-tijdelijke bescherming vanwege deze overheden. Verzoekster verwijst hierbij naar de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, het artikel *“Inside El Salvador’s battle with violence, poverty and U.S. policy”* van National Geographic van maart 2019 en UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016. Verzoekster vervolgt dat zij uit angst geen klacht heeft ingediend bij de politie en herhaalt dat ook jongeren als doelwit worden genomen door de bendes.

Onder verwijzing naar de UNHCR *“Guidelines”* en de COI Focus *“Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 merkt verzoekster voorts op dat Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, en in het bijzonder zij die voor hun vertrek reeds problemen hebben gehad met bendeleden, een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. Zo wordt er in Spanje door de *Audiencia Nacional* sinds 2017 automatisch de vluchtelingenstatus toegekend aan slachtoffers van bendegegeweld.

Verzoekster meent dat al deze elementen voldoende zijn om te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel, waartoe zij nog verwijst naar het vermoeden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat deze haar – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Zij gaat in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient na te gaan of de terugkeer naar haar land van herkomst in haar hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van de daarin vervatte grondrechten. Verzoekster meent *“gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador”*. Zij herhaalt dat zij bij terugkeer vanuit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben en dat zij gevisieerd zou worden door de criminele bende, reden waarom zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet meent te lopen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing opgenomen motivering omtrent de rekruteringspoging van haar zoon merkt verzoekster op als volgt:

“Hoewel de beslissing het woord “rekruteringspoging” niet vermeldt, is dit was gebeurde. De bende leden wouden de zoon van verzoekster meenemen om hem te rekruteren. Doordat ze geweigerd heeft, werd verzoekster zelfs bedreigd. Zoals hierboven uitgelegd, zijn jongeren en teenagers een bijzondere doelwit voor bende, omdat ze jongeren vaak trachten te rekruteren (zie supra p 6-7). Doordat de zoon van verzoekster al een militaire training gekregen heeft, loopt hij nog meer een risico als andere jongeren om gerekruteerd te worden door de bendes (sinds zijn opleiding en vaardigheden nuttig zouden zijn in de strijd van de bendes tegen de politie). De CGVS betwist ook niet dat de zoon van verzoekster dit militaire training kreeg bij het militaire college “G.(...) T.(...) R.(...)”.

We melden ok al dat ook de slagen die de zoon gekregen heeft tijdens zijn opleiding in dit college niet betwist worden door de CGVS. Ze worden in feite niets een onderzocht, hoewel dit de aanleiding vormde van de aangifte bij de politie van verzoekster, waardoor ze meent dat de bende op de hoogte gekomen is dat haar zoon de militaire opleiding gekregen heeft.

De CGVS ment dat omdat verzoekster en haar zoon geen problemen gekend hebben met de bendes tussen de aangifte van verzoekster in 2016 (tegen de sergeant van het militaire college wie haar zoon mishandeld heeft) en december 2018 (toen de bendeleden naar het huis van verzoekster kwamen en eisten dat haar zoon met hen zou gaan), het bezoek van de bendeleden niet aannemelijk is. Verzoekster kan alleen vermoeden dat de bende leden alleen later op de hoogte gekomen zijn van de krantartikel van 2016 waarin haar klacht (zonder haar toestemming) gecopieerd en in het openbaar verschenen is.

Verende partij ment ook dat sinds de krantartikel de naam van de zoon van verzoekster niet vermeld, er geen bewijs is dat dit de aanleiding vormde voor het bezoek van de bende leden bij verzoekster. Verzoekster heeft nochtans uitgelegd dat de krantartikel de feiten nauwelijks beschreven heeft (de mishandeling van een leerling van het militaire college door een leraar), en dat de naam van de leraar vermeldt wordt. Trouwens heeft ze uitgelegd dat de tekst van haar klacht exact dezelfde is als de tekst in de krant artikel (gehoor 2 p9). Sinds ze geen vijanden heeft, nog haar zoon, vermoed ze dus dat de bende op deze manier op de hoogte kwamen van het feit dat haar zoon een militaire opleiding gekregen heeft, en hem daarom wouden rekruteren.

Verder ment de CGVS dat het bezoek van de bende leden thuis bij verzoekster niet geloofwaardig is, omdat verzoekster eerst zei dat hun bezoek rondt 16-17 plaats vond, terwijl ze in haar tweede onderhoud zei dat het rondt middag was. We merken op dat de protection agent (PO) op geen enkel moment verzoekster geconfronteerd heeft met deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid om haar de kans te geven om dit uit te leggen. Ter herinnering stelt artikel 17 § 2 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen :

(...)

Dit artikel is duidelijk, en legt op de PO die vaststelt dat de asielzoeker schijnbare tegenstrijdige verklaringen aflegt -wat het geval is volgens de CGVS -de verplichting om hem ermee te confronteren om de ernst en relevantie van deze schijnbare tegenstrijdigheid te beoordelen.

(...)

Daarom moest de PO, volgens ons, verzoeker vragen stellen over deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid om hem de mogelijkheid geven zijn verklaringen te verduidelijken. De Commissaris heeft dus zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 17 § 2 van het Koninklijk besluit van 2003 niet vervuld. Trouwens wordt aan verzoekster verweten dat ze verklaart heeft dat haar zoon vanaf het bezoek van de bendeleden op verschillende plaatsen verbleef (bij haar zus, schoonzus, bij haar vriendin Nancy...) en dat ze hem op de weekeind zag, terwijl ze in haar tweede onderhoud uitgelegd heeft dat ze vanaf 30/12/2018 met hem bij haar vriendin Nancy verbleef. Hier opnieuw werd verzoekster niet door de protection agent geconfronteerd met deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid om haar de kans te geven om dit uit te leggen. In dit verband verwijzen we naar de ontwikkelingen supra (in de paragrafen supra). We verduidelijken ook dat verzoekster in haar eerste onderhoud niet preciseert heeft hoelang haar zoon van plaats tot plaats ging (de periode waarin ze hem alleen op weekeinde zag), en dat ze nooit gezegd heeft dat deze periode tot aan hun vertrek duurde. De CGVS blijkt de verklaringen van verzoekster op negatieve manier te interpreteren, terwijl de PO haar nooit de kans gegeven heeft om dit ogenschijnlijke tegenstrijdigheid uit te leggen. Dit is een schending van zowel de voorgenoemde artikel 17 § 2 van het Koninklijk besluit van 2003, als van de minutie plicht en onderzoekplicht van de CGVS.

Tenslotte, beweert de CGVS dat het opmerkelijk is dat verzoekster geen klacht bij de politie ingediend heeft tegen de bendeleden. Verzoekster bevestigt echter dat ze dit uit angst niet deed. Het is bekend dat de Salvadoraanse politie geïnfilteerd is door de bendes en met hen samen werkt, en ook dat ze geen effectieve en niet tijdelijke bescherming tegen de bendes aan de Salvadoraanse burgers bieden kan. We verwijzen in dit verband naar de middelen supra (pagina 11-12). Het is dan ook niet omdat de politie haar hielp toen ze in 2016 een klacht tegen een leraar wie haar zoon mishandeld heeft, dat de politie haar voor problemen met een bende hulpen zou. Dit zijn twee helemaal verschillende aarden van problemen en implicaties voor de politie.

Het is trouwens geen optie voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen :

(...)

Verzoekster ment dat het ten gevolge onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekster ondersteunen opdat haar asielaanvraag als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekster en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoekster een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond."

Verzoekster besluit dat haar vluchtelaaas aldus wel degelijk geloofwaardig is.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende nieuwe stavingstukken:

- het artikel *"Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy"* van National Geographic van maart 2019 (stuk 3);
- het *"World Report 2019"* over El Salvador van Human Rights Watch (stuk 4);
- het artikel *"It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country"* van The Washington Post van 3 maart 2019 (stuk 5) en
- een uittreksel uit de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van UNHCR van maart 2016 (stuk 6).

2.2.2. Op 18 januari 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *"El Salvador: Situation Sécuritaire"* van 12 oktober 2020, de COI Focus *"El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire"* van 17 december 2020 en de

"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van UNHCR van maart 2016 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voert verzoekster in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts voert verzoekster in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoekster toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen van haarzelf of haar zoon met criminele bendes en er vragen rijzen over de aanleiding van haar problemen nu (1) uit de door haar voorgelegde documenten over de klacht tegen een sergeant van de militaire school die haar zoon zou hebben mishandeld, alsook een krantenartikel daarover, - zo deze gebeurtenis al hebben plaatsgevonden - blijkt dat de klacht door de overheid werd behandeld en de desbetreffende sergeant omwille van deze klacht werd ontslagen, (2) verzoekers zoon na deze klacht nog steeds naar het militair college bleef gaan tot het einde van het schooljaar 2018 en verzoekster zelf verklaart dat zij vanaf het moment van de klacht in mei 2016 tot het incident op 26 december 2018 geen enkel probleem meer kende in El Salvador, (3) het niet geloofwaardig is dat bendeleden plots in december 2018 gealarmeerd zouden zijn door een artikel dat verscheen op 24 oktober 2016, te meer nu de identiteit van verzoeksters zoon nergens in het artikel wordt vermeld en zij geen enkel begin van bewijs voorlegt dat de mogelijke problemen in 2018 het gevolg zouden zijn van dit

incident, (4) verzoeksters uiteindelijke aanleiding voor haar vlucht, meer bepaald het bezoek van bendeleden op 26 december 2018 evenmin geloofwaardig is daar zij erg onduidelijk is over het tijdsverloop en de gebeurtenissen van die dag, zij inconsistente verklaringen aflegt over de verblijfplaats(en) van haar zoon na deze gebeurtenis en het opmerkelijk is dat zij na dit incident niet naar de politie is geweest om een klacht neer te leggen; (iii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling; (iv) verzoeksters verklaringen dat er bijna geen jongeren bij haar in de buurt wonen en dat heel haar familie er gekend is als een welgestelde familie, zo hieraan al geloof aan kan worden gehecht, op zich niet volstaan om een reëel risico op het lopen van ernstige schade uit aan te tonen; (v) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken en (vi) de documenten die verzoekster voorlegt in de loop van de administratieve procedure niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster voert aan bij terugkeer naar El Salvador vervolging te vrezen door bendes omdat zij geweigerd heeft om in te gaan op de eis van de bende MS om haar zoon te rekruteren. Verzoekster meent dat de bendes op de hoogte zijn geraakt van haar zoons militaire training door een klacht die zij in 2016 heeft neergelegd tegen een sergeant van het militair college die haar zoon zou hebben mishandeld.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardige en vage verklaringen van verzoekster kan immers geen geloof worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met bendeleden, dan wel moet besloten worden dat de door haar aangehaalde incidenten en feiten niet voldoende ernstig zijn om op zich te volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.3.5.3. Verzoekster geeft aan dat zij in mei 2016 een klacht heeft ingediend tegen een sergeant van de militaire school die haar zoon zou hebben mishandeld (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23 oktober 2019 (hierna: CGVS I), p. 5 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 13 februari 2020 (hierna: CGVS II), p. 5). Verzoekster meent dat de bendes op die manier op de hoogte zijn geraakt van de militaire scholing van haar zoon.

Zo verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niets heeft onderzocht met betrekking tot de klacht, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar dienaangaande op goede gronden staat te lezen als volgt: *“U legt weliswaar een aantal documenten neer over de klacht, alsook een krantenartikel hierover. Feit is, mocht deze gebeurtenis al hebben plaatsgevonden, dat de klacht door de overheid werd behandeld en dat de desbetreffende sergeant omwille van deze klacht werd ontslagen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).”*

Daarenboven merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent op: *“Feit is dat uw zoon na deze klacht gewoon nog steeds naar het militair college bleef gaan tot het einde van het schooljaar 2018 en u zelf verklaarde dat u vanaf het moment van de klacht in mei 2016 tot het incident van 26 december 2018 geen enkel probleem meer kende in El Salvador (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.6). U verklaart immers zelf dat tot het incident in december 2018 ‘alles goed was en u geen problemen kende met bendeleden en uw zoon ook niet (persoonlijk onderhoud CGVS 24/10/2019, p.7 en persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.6).”*

Dat de bendeleden plots in december 2018 zouden zijn gealarmeerd door een artikel dat verscheen op 24 oktober 2016 is niet geloofwaardig. De identiteit van uw zoon wordt in dit artikel immers nergens vermeld (zie krantenartikel dossier en persoonlijk onderhoud CGVS 24.10.2019, p.7 en persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.5) en bovendien is er geen begin van bewijs dat mogelijke problemen in 2018 het gevolg zouden zijn van dit incident. Verder dient ook opgemerkt te worden dat u zelf aanhaalt dat u antwoordt op de vraag of de sergeant linken had met de mara's dat u dit niet weet, maar dat u wel weet dat hij drugs smokkelde in school (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.6).”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij alleen kan vermoeden dat de bendeleden later op de hoogte zijn geraakt van het krantenartikel van 2016 waarin haar klacht zonder haar toestemming werd gekopieerd en in het openbaar verscheen. Zij vervolgt dat het krantenartikel *“de feiten nauwelijks beschreven heeft”* en dat de naam van de leraar wordt vermeld. Aangezien zij noch haar zoon vijanden hebben, vermoedt ze dus dat de bende op deze manier op de hoogte is geraakt van het feit dat haar zoon een militaire opleiding heeft gekregen en hem daarom wilde rekruteren. De Raad merkt op dat verzoekster zich met het betoog in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het uiten van hypothetische en blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van een vrees voor vervolging, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee zij bezwaarlijk vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat er een band zou bestaan tussen de klacht die zij zou hebben neergelegd in mei 2016 en de door haar voorgehouden gebeurtenis op 26 december 2018.

2.3.5.4. De Raad merkt bovendien op dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot het bezoek van de bendeleden op 26 december 2018 niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoeksters verklaringen over het tijdsverloop en de gebeurtenissen van die dag onduidelijk en inconsistent zijn, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen: *“Zo bent u erg onduidelijk over het tijdsverloop en de gebeurtenissen die dag. Zo stelt u in uw eerste persoonlijk onderhoud dat de cursus wapengebruik die uw zoon volgde eindigde om vier à vijf uur in de namiddag (persoonlijk onderhoud CGVS 23.10.2019, p.5). U stelt dat u gedaan had met werken om 16.00u en dat u zich moest haasten om hem op te halen. Later stelt u dan weer dat uw laatste werkdag op 23 december 2018 was (persoonlijk onderhoud CGVS 23.10.2019, p.5).*

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS situeert u het probleem rond de middag en zegt dat het nog ‘geen twaalf uur ’s middags was’ (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.8). Hier stelt u dat u die dag vakantie had, uw zoon was gaan uitschrijven in zijn oude school en documenten gaan halen was om hem in te schrijven in de technische school van luchtvaart (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.8).”

In zoverre verzoekster hekelt dat de *protection officer* haar op geen enkel ogenblik met deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid heeft geconfronteerd om haar de kans te geven om dit uit te leggen en hierbij verwijst naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt wat volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster in het verzoekschrift geheel nalaat te verduidelijken hoe of wat zij rond deze *“ogenschijnlijke tegenstrijdigheid”* wilde ophelderen en zij er derhalve niet in slaagt om de vastgestelde onduidelijkheden en inconsistenties te herstellen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster ook over de verblijfplaats(en) van haar zoon tegenstrijdige verklaringen aflegt. Daar waar zij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangeeft dat haar zoon tussen 2018 en februari 2019 op verschillende plaatsen verbleef, waaronder bij haar vriendin N. en zij hem enkel in het weekend zag (administratief dossier, CGVS I, p. 7), verklaart zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud daarentegen dat zij vanaf 30 december 2018 bij haar vriendin N. verbleef (administratief dossier, CGVS II, p. 9). Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud niet verduidelijkt hoe lang haar zoon van plaats tot plaats ging en zij nooit gezegd heeft dat deze periode tot aan hun vertrek duurde, dient te worden opgemerkt dat verzoekster werd gevraagd hoe vaak zij haar zoon zag tussen december 2018 en februari 2019, waarop zij antwoordt: *“Hij blijft drie dagen bij mijn zus van maandag tot woensdag, donderdag bij mijn schoonzus, vrijdag bij mijn vriendin en ik zag hem de zaterdag en de zondag.”* (administratief dossier, CGVS I, p. 7), waaruit aldus wel degelijk blijkt dat zij spreekt over de periode vanaf het voorgehouden incident tot aan hun vertrek. Zo verwijst verzoekster opnieuw naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herhaalt de Raad dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoekster om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren, hetgeen zij ook deed, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij uit angst geen klacht heeft ingediend bij de politie tegen de bendeleden. Zij benadrukt dat het geweten is dat de Salvadoraanse politie geïnfiltreerd is door de bendes en met hen samenwerkt en dat de politie geen bescherming kan bieden tegen de bendes. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aangeeft dat zij geen klacht heeft ingediend omdat als zij nóg een klacht zou neerleggen, dit slechter zou zijn voor haarzelf en haar zoon. Dit betreft een blote bewering en verzoekster verduidelijkt hierbij niet dat de politie geïnfiltreerd is in de bendes (administratief dossier, CGVS I, p. 7). Hoewel zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud inderdaad voorhoudt dat de politie deel uitmaakt van de bendeleden (administratief dossier, CGVS II, p. 9), moet worden vastgesteld dat het feit dat de politie haar met haar aanklacht van de mishandeling wel heeft geholpen en het feit dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om dit voorgehouden en eenmalig incident in december 2018 bij hen aan te kaarten, erop wijst dat zij geen poging heeft ondernomen om bescherming te vragen.

Gelet op het voorgaande kan aldus geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden rekruteringspoging van haar zoon door de *Mara Salvatrucha* (bende MS).

In zoverre verzoekster, onder verwijzing naar het rapport UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, voorts aanvoert dat het voor slachtoffers geen optie is om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen en personen die weigeren zichzelf of familieleden te laten rekruteren nood hebben aan de vluchtelingenstatus, dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden

gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met de bende MS, zodat dit verweer niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.5.5. Waar verzoekster, onder verwijzing naar de COI Focus, "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 en de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016, aanvoert dat het profiel van haar zoon als adolescent wel degelijk betekent dat hij een gegronde vrees, dan wel reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming loopt, dient erop gewezen dat uit deze UNHCR-richtlijnen blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt. Gelet op het voorgaande slaagt verzoekster er evenwel niet in de door haar aangevoerde vrees in hoofde van haarzelf en haar zoon *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.5.6. Waar verzoekster aanvoert dat Salvadoraanse burgers die terugkeren uit het buitenland, in het bijzonder deze die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, gevisieerd worden en zij meent dat zij bijgevolg een bijzonder kwetsbaar profiel heeft, merkt de Raad op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hierin niet.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, blijkt uit haar verklaringen dat de problemen met de bende MS niet geloofwaardig zijn. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020, p. 20-22, COI Focus. "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, p. 20-21, COI Focus. "*El Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019 en COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder onderstreept de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. De informatie waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen, met name voormelde richtlijnen van UNHCR van 2016 en de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019, zijn van minder recente datum en laten hoe dan ook niet toe tot een ander besluit te komen.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El

Salvador omwille van haar eerdere beweerde problemen met bendeleden van bende MS en/of het feit dat ze in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.5.7. Zo verzoekster nog betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot voor enkele maanden herhaaldelijk de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan Salvadoraanse onderdanen die problemen kenden met criminele bendes die er actief waren, dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, tweede alinea van de Vreemdelingenwet blijkt dat er bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening dient te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en dit op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Elk verzoek om internationale bescherming moet bijgevolg individueel worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

2.3.5.8. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

Met betrekking tot de aan het verzoekschrift gevoegde artikels en rapporten (stukken 3-6), moet worden vastgesteld dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoeksters persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.5.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster nog wijst op “*de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden*” en hiertoe citeert uit diverse rapporten en artikels, wijst de Raad er op dat vermits verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij (voldoende ernstige) problemen heeft gekend met de bendes, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

Voor zover verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (in *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met haar algemeen betoog dat El Salvador als één van de meest gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven, waarbij er een niet aflatende cyclus van wraak en geweld heerst tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, het refereren aan en citeren uit diverse rapporten en artikels (verzoekschrift, stukken 3-6) en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toont verzoekster geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET